

Sygn. akt IV U 420/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	sekr. sąd. Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 lutego 2014r. w S.

odwołania T. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 26 marca 2013r. (Nr (...) - (...))

w sprawie T. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt: IV 420/13 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 26 marca 2013r. znak: (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.151§1 pkt 1 kpa odmówił uchylenia decyzji z 13 października 2011r. w części, w jakiej decyzja ta zawieszała na podstawie art.28 ustawy z 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art.103a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo T. F. do emerytury za okres od 1 października 2011r. do 31 grudnia 2011r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że zawieszenie wypłaty emerytury na rzecz T. F. nastąpiło na podstawie przepisów powyższych ustaw. Decyzją z 2 lutego 2012r. organ rentowy podjął wypłatę emerytury na rzecz ubezpieczonej od 1 stycznia 2012r. w związku z ustaniem zatrudnienia. Żądanie ubezpieczonej wypłaty emerytury za okres poprzedzający wznowienie wypłaty ,tj. za okres od 1 października 2011r. do 31 grudnia 2011r. nie zasługuje na uwzględnienie. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r. stwierdzający niekonstytucyjność przepisów stanowiących podstawę zawieszenia wypłaty wszedł w życie z dniem jego ogłoszenia ,tj. z dniem 22 listopada 2012r. i począwszy od tego dnia niekonstytucyjne przepisy utraciły moc prawną. Oznacza to, że wyrok Trybunału nie ma zastosowania do przypadającego przed dniem jego ogłoszenia ,tj. 22 listopada 2012r. okresem zawieszenia emerytur na podstawie art.28 ustawy z 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art.103a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a to powoduje, że nie ma podstaw do wypłaty ubezpieczonej emerytury za okres od chwili zawieszenia wypłaty ,tj. od 1 października 2011r. do chwili podjęcia wypłaty ,tj. do 31 grudnia 2011r.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła T. F. wnosząc o nakazanie organowi rentowemu uchylenia w całości przedmiotowej decyzji i nakazanie wydania postanowienia w przedmiocie wznowienia postępowania na skutek skargi wniesionej do organu rentowego w dniu 3 grudnia 2012r. Zaskarżonej decyzji ubezpieczona zarzuciła rażące naruszenie art.124 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art.149 kpa poprzez ich niezastosowanie i niepodjęcie przez organ rentowy merytorycznej decyzji odnośnie wznowienia postępowania na skutek skargi z 3 grudnia 2012r. złożonej przez ubezpieczoną od decyzji z 13 października 2011r., a tym samym wznowienie postępowania przez organ w sposób dorozumiany. Ponadto zarzuciła organowi rentowemu niewłaściwe zastosowanie art.190 ust.3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (odwołanie k.2-3).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na przepisy prawa i uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowieź organu rentowego na odwołanie na k.4).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19 czerwca 2008r. T. F. wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o emeryturę. Pozostawała wówczas w zatrudnieniu w Przedsiębiorstwie (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (wniosek o emeryturę k.1-3 akt emerytalnych). Decyzją z 31 lipca 2008r. organ rentowy przyznał T. F. emeryturę poczynając od 1 czerwca 2008r., przy czym z uwagi na kontynuowanie przez ubezpieczoną zatrudnienia, wypłata świadczenia podlegała zawieszeniu (decyzja z 31 lipca 2008r. o przyznaniu emerytury k.61 akt emerytalnych). Stan taki istniał do końca lutego 2009r. Następnie decyzją z 8 kwietnia 2009r., na wniosek ubezpieczonej z 25 marca 2009r., organ rentowy podjął wypłatę na rzecz ubezpieczonej emerytury poczynając od 1 marca 2009r., co wiązało się z uchyleniem od 8 stycznia 2009r. przepisu art.103 ust.2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych „zakazującego” łączenia pobierania świadczenia z uzyskiwaniem przychodu z tytułu zatrudnienia (wniosek ubezpieczonej z 25 marca 2009r. k.63 i decyzja z 8 kwietnia 2009r. o przeliczeniu i wznowieniu wypłaty emerytury k.83-85 akt emerytalnych). Następnie, decyzją z 13 października 2011r. organ rentowy ponownie zawiesił wypłatę emerytury na rzecz ubezpieczonej od 1 października 2011r. w związku z kontynuowaniem przez nią zatrudnienia. Wiazało się to z wejściem w życie art.103a w/w ustawy o emeryturach i rentach, który stanowił, że prawo do emerytury podlega zawieszeniu w przypadku zatrudnienia emeryta kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego (decyzja z 13 października 2011r. o zawieszeniu wypłaty emerytury od 1 października 2011r. k.180 akt emerytalnych).

W dniu 27 stycznia 2012r. wpłynął do organu rentowego wniosek ubezpieczonej o wznowienie wypłaty emerytury w związku z ustaniem zatrudnienia. Do wniosku załączone zostało świadectwo pracy z 26 stycznia 2012r., z którego wynika, że z dniem 26 stycznia 2012r. ustało zatrudnienie ubezpieczonej w Przedsiębiorstwie (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (wniosek i świadectwo pracy k.181-182 akt emerytalnych). W następstwie powyższego decyzją z 2 lutego 2012r. organ rentowy podjął wypłatę emerytury na rzecz ubezpieczonej od 1 stycznia 2012r. (decyzja z 2 lutego 2012r. k.188 akt emerytalnych).

Następnie w dniu 3 grudnia 2012r. wpłynął do organu rentowego wniosek ubezpieczonej o wypłatę zaległych świadczeń za okres od 1 października 2011r. do 31 grudnia 2011r. Jako podstawę wniosku ubezpieczona wskazała wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r. (wniosek z 3 grudnia 2012r. k.26 akt emerytalnych za wnioskiem o przeliczenie emerytury z 27 stycznia 2012r.). Zaskarżoną decyzją z 26 marca 2013r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej wypłaty emerytury za okres od 1 października 2011r. do 31 grudnia 2011r. (decyzja z 26 marca 2013r. k.33 akt emerytalnych za w/w wnioskiem z 27 stycznia 2012r.).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie T. F. nie zasługiwało na uwzględnienie, choć nie z przyczyn zawartych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Ubezpieczona wystąpiła o wypłatę na jej rzecz emerytury za okres od 1 października 2011r. do 31 grudnia 2011r., w którym wypłata ta była zawieszona. W stanowiącym podstawę wniosku wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r. Trybunał stwierdził, że art.28 ustawy z 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz.1726 ze zm.) w związku z art.103a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r. Nr 153, poz.1227 ze zm.), dodanym przez art.6 pkt 2 w/w ustawy z 16 grudnia 2010r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art.2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Przedstawione wyżej ustalenia pokazują, że przyczyną zawieszenia wypłaty emerytury na rzecz ubezpieczonej decyzją z 13 października 2011r. były wskazane wyżej uregulowania ,tj. przepis art.28 ustawy z 16 grudnia 2010r. w zw. z art.103a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zauważyć jednak należy, że przywołany wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie ma zastosowania do ubezpieczonej, gdyż w chwili przyznania ubezpieczonej emerytury ,tj. w dniu 1 czerwca 2008r. obowiązywał przepis art.103 ust.2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Przepis ten odnosił się do ubezpieczonej, która w chwili przyznania jej prawa do emerytury kontynuowała zatrudnienie. Wprawdzie na skutek późniejszego uchylecia tego przepisu (od 8 stycznia 2009r.) ubezpieczona mogła pobierać świadczenie kontynuując jednocześnie zatrudnienie. Jednakże w chwili nabycia prawa do emerytury sytuacja ubezpieczonej była odmienna od sytuacji tych emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury po 8 stycznia 2009r. ,tj. po uchyleciu przepisu art.103 ust.2 w/w ustawy zakazującego łączenie zatrudnienia z pobieraniem świadczenia. Ta bowiem grupa emerytów nabyła prawo do emerytury pod rządem przepisów nie zakazujących kontynuowania zatrudnienia pod rygorem zawieszenia prawa do emerytury. Właśnie tej grupy emerytów dotyczy w/w wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r., który odwołuje się do zasady ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającej z art.2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Taki też pogląd wyraził sam Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu swojego orzeczenia.

Kończąc odnieść się należy jeszcze do zarzutów ubezpieczonej o naruszeniu przez organ rentowy przepisów kodeksu postępowania administracyjnego przy wydawaniu zaskarżonej decyzji. Zarzuty te nie mogły odnieść skutku, gdyż w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych, która toczy się na skutek odwołania od decyzji organu rentowego, proces badania prawidłowości i zasadności zaskarżonej decyzji ogranicza się do badania, czy w sprawie nie doszło do naruszenia prawa materialnego. Kwestia wad decyzji administracyjnych spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania pozostaje poza przedmiotem tego postępowania. Stanowisko takie poparte jest orzecznictwem Sądu Najwyższego, który taki pogląd wyraził m.in. w wyroku z 28 października 2009r. w sprawie I UK 132/09 (opublikowany: LEX nr 570121). Z przedstawionych względów rozstrzygając odwołanie ubezpieczonej od decyzji z 26 marca 2013r. Sąd badał, czy wydając w/w decyzję organ rentowy nie naruszył prawa materialnego. Poza istotą sporu znalazły się natomiast zarzuty skarżącej dotyczące naruszenia przepisów kodeksu postępowania administracyjnego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477.14§1 kpc oddalił odwołanie ubezpieczonej jako nieuzasadnione.